

[Poul Møller.]

sidder nu på tredje år — mere på grund af politisk vilje end som resultatet af principiel, saglig overensstemmelse. Kort sagt, den sidder for at sidde. Men i den periode, der er forløbet, er der slidt stærkt på kædens enkelte led, og det er tydeligt, at det svageste efterhånden er udsat for tryk, der overstiger bæreevnen. Jeg ved godt, at dette svage led i dag burde være skånet, fordi det har jubilæum — partiet, der har store muligheder bag sig. Hvis det ikke skal briste, så tåler det ikke yderligere belastning. Der er gået lang tid, siden regeringen blev ud-råbt med begejstring som en grundskylds-regering, og siden hr. Tholstrup her fra talerstolen erklærede, at grundskylden var det, det hele drejede sig om. Den store plan om frivillig overgang til fuld grundskyld — i sig selv et paradoks — er netop kuld-sejlet, måske fordi denne operation ville have kompromitteret grundskyldstanken for tid og evighed.

Nu er jeg overbevist om, at medlemmer af retsforbundet hertil vil svare, at noget dog er gennemført på dette område. Og det er rigtigt. Grundstigningsskylden er skærpet, men i åbningstalen erkender den højtærede statsminister på regeringens vegne jo, at ejendomspriserne netop i det sidste år er steget meget stærkt. Den har altså virket stik imod sin hensigt, simpelt hen fordi køberne har måttet betale grundstigningsskylden med — ud over købesummen. Det er imod al praktisk erfaring, imod teorien; hver gang det offentlige lægger byrder på ejendommene eller grundene, bliver købesummerne kun endnu større, når der er en stor efterspørgsel i forhold til udbuddet af byggegrunde, på samme måde som loven om byudviklingszoner formentlig har fordyret byggegrundene i Københavns omegn, og sådan som den i dagspressen ventilerede regeringsforanstaltning om indførelse af en særlig skat for de nominelle gevinster ved ejendomssalg kun vil medføre endnu højere grundpriser. Retsforbundet har tillige måttet lide den tort, at det ganske vist er lykkedes partiet at få forøget den kommunale ejendomsbeskatning, men de foreliggende oplysninger fra købstad- og hovedstadskommunerne viser med al ønskelig tydelighed, at resultatet er

blevet en forøgelse af den samlede kommunale beskatning.

Med disse paauvre resultater på de skatteområder, der var motiverende for retsforbundets indtræden i regeringen, er det forståeligt, at det nu har vanskeligt ved at bære mere. Siden finansåret 1956-57 og indtil dette finansår — altså i den nuværende regerings periode — er indkomstskatten af personer steget med 800 mill. kr., formue-skatten med 40 mill. kr., selskabsskatten med 35 mill. kr., ejendomsskatterne med 160 mill. kr. og forbrugsafgifterne vil formentlig, når regnskabet for indeværende år gøres op, være steget med ca. 1 000 mill. kr., altså en samlet stigning i de offentlige byrder — bortset fra folkepensionsbidraget og tvangslånet — på mere end 2 000 mill. kr., medens retsforbundets folk har været ministre. Det er forståeligt, hvis dette enorme tal på en jubilæumsdag har fremkaldt nervøsitet hos rettroende retsstatsmænd, og det er derfor rimeligt, at åbningstalen fæstnede indtrykket af en forsigtig og træt regering.

På denne baggrund føler jeg det også mest skånsomt ikke at gå dybere ind på åbningstalen, men i stedet koncentrere mine bemærkninger om den politik, oppositionen ønsker ført.

Siden folketinget har begyndt sit arbejde, er oppositionen blevet omtalt en hel del; vi er skiftevis blevet kaldt alle tiders svageste opposition, bovlamme, forvirrede, uklare, ringe, amoralske, usaglige, desperate og uduelige. Det er et af denne oppositions partier, jeg har den ære at repræsentere. Det er dens politik, jeg ønsker at redegøre for.

Tillad mig først den bemærkning, at det trods alt er hændt, at denne uduelige opposition har peget på noget, der senere viste sig at være rigtigt. Under forrige års åbningsdebat meddelte det ærede medlem hr. Erik Eriksen og jeg, at vore partier ikke længere fandt det forsvarligt at lade forsvarsspørgsmålet hvile i det hemmelige forsvarsudvalg. Det er dog givet. Det fik vi skrækkeligt på hattepulden for dengang. Men uvildige iagttagere må dog vist i dag erkende, at vi gjorde forsvarssagen en tjeneste derved. Det gik simpelt hen ikke at holde sagen indesparret, så den offentlige